

I § 38, stk. 3, opretholdes den gældende undtagelsesprægede adgang til fremrykket prøveløsladelse. Bestemmelsen, der ikke kun gælder for straffetider på under 1 år, men også for længere straffe, er omformuleret i forhold til den gældende bestemmelse i § 38, stk. 2, for at fremhæve, at det væsentlige ikke er løsladelse efter den halve tid.

Det væsentlige er, at bestemmelsen giver mulighed for i særlige tilfælde at anvende prøveløsladelse, selv om den dømte ikke har afsonet en mindstetid på 1 år. Herudover kan bestemmelsen anvendes til en vis fremrykning af løsladelsen ved længere afsoningstider, hvor den afsonede straffetid endnu ikke udgør to tredjedele af straffen.

Den ekstraordinære adgang til prøveløsladelse efter § 38, stk. 3, tænkes i det væsentlige anvendt inden for det samme snævre område som den nugældende § 38, stk. 2, jf. bilag 2.

Som nævnt ovenfor i de almindelige bemærkninger under pkt. 2.3.3. vil der endvidere kunne være et behov for at anvende den undtagelsesprægede prøveløsladelse til at varetage behandlingsbehov i visse særlige tilfælde og til at sikre, at danskere, der overføres til Danmark til afsoning af en frihedsstraf idømt i et andet nordisk land, så vidt muligt ikke får en længere afsoningstid, end den pågældende ville have fået, hvis straffen var blevet afsonet i domslandet.

En forudsætning for prøveløsladelse efter § 38, stk. 3, i disse tilfælde vil dog altid være, at afslagsgrundene som beskrevet i § 38, stk. 2, ikke foreligger.

Lovforslaget opretholder ikke den nugældende regel i § 38, stk. 3, om, at der i almindelighed ikke kan ske prøveløsladelse, når den resterende straffetid er mindre end 30 dage.

Ligeledes foreslås den gældende regel i § 38, stk. 4, ophævet. Efter bestemmelsen kan der ikke ske prøveløsladelse med hensyn til den ubetingede del af en dom efter § 58, stk. 1. Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 239 af 1. juni 1982 samtidig med, at mindstetiden for prøveløsladelse blev nedsat fra 4 måneder til 2 måneder. Ved en gennemførelse af forslaget om at forhøje mindsteafsoningstiden ved ordinær prøveløsladelse fra 2 måneder til 1 år vil der ikke længere kunne opstå spørgsmål om ordinær prøveløsladelse med hensyn til den ubetingede del af en kombinationsdom efter § 58, stk. 1, der højst kan være 3 måneder. Derimod vil en ophævelse af reglen indebære, at det i princippet ikke vil være udelukket, at den undtagelsesprægede regel i § 38, stk. 3, kan anvendes til prøveløsladelse fra den del af den ubetingede straf, der overstiger 2 måneder. Da de særlige omstændigheder, der skal foreligge som betingelse for anvendelse af § 38, stk. 3, imidlertid næppe vil kunne tænkes at

være til stede ved sådanne kombinationsdomme, hvor der udover den ubetingede strafdel også er en betinget strafdel, hvortil der eventuelt er knyttet tilsyn m.v., foreslås den gældende bestemmelse i § 38, stk. 4, ophævet.

Til nr. 2

I § 38 a, stk. 1, foreslås, at kompetencen til at træffe afgørelse om prøveløsladelse henhører under justitsministeren eller den, som ministeren med hensyn til bestemte grupper af sager bemyndiger dertil. Afgørelser om nægtelse af ordinær prøveløsladelse kan dog kun træffes af justitsministeren (Direktoratet for Kriminalforsorgen).

Hvis en indsat, der opfylder de tidsmæssige betingelser efter § 38, stk. 1, bliver nægtet ordinær prøveløsladelse, kan den pågældende forlange, at afgørelsen af anklagemyndigheden indbringes for retten til prøvelse. Sagen indbringes for den i straffelovens § 59, stk. 3, nævnte byret (i almindelighed den ret, som har afsagt straffedommen). Justitsministeriet forudsætter, at der i disse sager beskikkes en forsvarer til at bistå den indsatte.

Retten afgørelse træffes ved kendelse, som i givet fald kan indbringes for højere ret efter de almindelige regler om kære.

Til nr. 3

Om forholdet mellem de gældende bestemmelser i straffelovens §§ 244–246 og de foreslåede bestemmelser henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 3.3.

I § 244 er hovedbestemmelsen om strafbar vold beskrevet. Beskrivelsen, der svarer til den hidtil anvendte, indebærer ingen ændringer i den nedre afgrænsning af, hvilke fysiske krænkelse der udgør strafbar vold. Straffen for overtrædelser af § 244 er bøde, hæfte eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder. Der henvises herved til de almindelige bemærkninger pkt. 3.4.1.

§ 244 omfatter alle tilfælde af forsættelig vold, hvor den udøvede vold efter sin beskaffenhed ikke kan betegnes som særlig rå, brutal eller farlig eller som mishandling, jf. § 245, stk. 1. Har gerningsmanden ved voldsudøvelsen haft forsæt til at påføre offeret skade på legeme eller helbred, henhører forholdet under § 245, stk. 2.

§ 244 må forventes at finde anvendelse på langt de fleste voldshandlinger, der kommer til pådommelse. Som eksempler kan nævnes slag, herunder lussinger og knytnæveslag, kast med genstande, der rammer en anden, benspænd, førergreb, bid og lignende. Om